

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4361/2023
21.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Весне Субић, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Недић, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво града Новог Сада, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1743/23 од 14.06.2023. године, у седници одржаној 21.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1743/23 од 14.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1743/23 од 14.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1328/22 од 03.04.2023. године, обавезан је тужени да у корист тужиље на износ накнаде исплаћене тужиљи од стране туженог за период од 01.09.2016. године до 05.11.2018. године, обрачуна и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање установама према важећим прописима на дан уплате као и да јој накнади трошкове поступка у износу од 23.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1743/23 од 14.06.2023. године, одбијена је жалба и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1328/22 од 03.04.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама тужене, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужилји, а одлуке нижестепених судова донете су применом одговарајућих одредби материјалног права и не одступају од постојеће судске праксе о обавези послодавца да врши предметну исплату у складу са одредбом члана 6. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање где је прописано да је обвезник доприноса осигураник и послодавац или исплатилац прихода, на чији терет се плаћа допринос, а при чему је чланом 7. став 1. тачка 4. истог закона прописано да право на допринос за ПИО имају и лица која остварују накнаду зараде по Закону који уређује финансијску подршку породици са децом.

Битна повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не представљају разлоге за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом тужене се не указује на другачије одлуке донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизија тужене, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, дозвољеност ревизије цени се применом одредбе члана 403. став 3. истог Закона којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилја је поднела 15.07.2021. године. а вредност предмета спора у парници за исплату накнаде је у тужби опредељена на 10.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизије тужене нису дозвољене, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
др Илија Зиндовић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић